

בעזרה ש"ת

קרבן אל
נפשי גאולה

פרשת תזו"מ תשפ"ה

• גליון צ"ג •

מאמר מיוחד

לשנות מידותיו ודרכו של מופת הדורות
הרה"ק רבי ישעי' ב"ר משה מקערעסטיר זי"ע
לרגל יומא דהילולא קדישא דיליה - ג' אייר

קריאת קודש

אל כבוד אחינו בני ישראל
הנהנים מהאור הגנוז בגליוני

נפשי גאלה

היו"ל בתפארה ומופצים
בתפוצות ארץ הקודש

אליכם אישים אקרא!

אין הקומץ משביע את הארי וההוצאות גדלו
למעלה ראש וכמעט ואין ביכולתנו לשאת את
משא העם הזה לבדנו.

אמר מרן הבעל שם טוב הקדוש:

‘קרבה אל נפשי גאלה’

עלינו לדאוג לגאולת הנפש

ומתוכה תצמח הגאולה השלימה!

תרומתך להפצת הגליון

‘קרבה אל נפשי גאלה’

תעזור בס"ד לעוד ועוד יהודים

לזכות לגאולת הנפש!

לתרומות להנצחות, לע"נ או לרגל שמחה

וכן להערות והארות ולקבלת הגליון

ניתן לפנות

להר"ר יחיאל יהושע פרישמן

בפל' 052-766-2543

או בדוא"ל k7662543@gmail.com

עריכה וכתבייה: ר' פנחס גרינבוים: 052-7694649

עיצוב ועימוד: גפנים - 052-7648003 cmg9090@gmail.com

תורתו של ר' ישעי'לה

מאמר מיוחד

לשנות מידותיו ודרכו של מופת הדורות
הרה"ק רבי ישעי' ב"ר משה מקערעסמיר זי"ע
לרגל יומא דהילולא קדישא דיליה - ג' אייר

הנקודה הפנימית והמאירה
במשנת חייו של רבי ישעי'לה
- הערך הקדוש של גוף יהודי

הרבי מספר על מופת שהוא חולל

החסידים והאורחים ששהו באותה עת בחצר הקודש בקרעסטיר,
נדחפו לשמוע מה בפיו של הרבי. הן לאו בכל יומא אתרחיש
שהרבי יספר מופת ממנו עצמו.

פתח הרבי פיו וסיפר: יום אחד נכנס אלי יהודי בבהלה נוראה, "רבי" הוא זעק בחרדה, "הצילני מיד עשיו! הגוי רוצה לכרות חלילה את ראשי בגרזן שבידו!" שאלתי את היהודי מה קרה, ואז לפתע פרץ הגוי אל ביתי כשאש זרה ורצחנית יוקדת בעיניו.

"מה קרה?" שאלתי את הגוי הזועם. "מה זאת אומרת מה קרה?" השיב הגוי, "היהודי הזה שכר אותי לחטוב עבורו עצים ולמלא עגלה שלימה. עשיתי כדבריו, והנה הוא מסרב לתת את שכרי!"

"למה אתה באמת לא משלם לו?" שאל ר' ישע'לה את היהודי. ענה היהודי ואמר: "אני אמרתי לו שימלא את העגלה לאורכה, ואילו הוא מילא את העגלה לרוחבה, כך שהיא מכילה פחות ממה שסיכמנו".

תוך כדי דיבור קפץ הגוי ואמר בכעס: "לא מעניינים אותי סיפורים, או שהוא משלם או שאני עורף את ראשו!"

"התרצו לדעת מה עשיתי?" פנה רבי ישע'לה ושאל את הסובבים אותו.

בין החסידים עבר רחש לחש, בוודאי קיים בו רבינו גם עתה את פתגמו הידוע "א גוי - אדער ער בייגט זיך, אדער ער לייגט זיך". כידוע שהייתה דרכו של רבי ישע'לה זי"ע לפעול ישועות נשגבות בדבריו אלו, אשר משמעותם היא שכאשר גוי רודף יהודי, עומדים בפניו שתי אפשרויות, או שיוותר וייכנע, או שיאלץ להישכב, דהיינו לסיים את חייו. מאות ואלפים יהודים נושעו כאשר הוציא הצדיק מילים אלו מפיו הקדוש, ועד היום מסופרים סיפורים כאלו לרוב מכלי ראשון. בטוחים היו החסידים שגם במקרה זה פעל הרבי בדרך זו.

המשיך הרבי ואמר: "אתם רוצים לדעת מה עשיתי? הוצאתי את הכסף מכיסי ושילמתי לגוי!... כזה מופת טרם שמעתם, אהה? אכן, מופת רב ועצום יש כאן, עומד כאן יהודי שמתעקש שלא לוותר, והוא בא להטריד את הרבי בעזותו. גם עליו מרחם הרבי הגדול! גם לו ולצרכיו הוא דואג בשלימות!

מילוי יודי"ן

ידוע מאמרו של רבי ישע'לה זי"ע שאמר על מה שמבואר בספרי הקבלה שאת שם הוי' יכולים לכתוב בכמה סוגי מילויים, מילוי אלפי"ן, ההי"ן או יודי"ן. [כגון יו"ד ה"א וא"ו ה"א וכיו"ב]. אמר רבי ישע'לה בצדקותו: "אני אין לי עסק בנסתרות, שם קדוש אחד אני מכיר, שם הוי' במילוי יודי"ן כלומר לדאוג למלאות את היהודי בכל טוב ומיטב, שיהיה שבע ומדושן עונג!

כמובן שהיו אלו דיבורי ענווה והסתרה כדרך הצדיקים שהסתירו את מדרגותיהם הגדולות והנשגבות בדיבורים פשוטים שכאלו. הן ידוע ופשוט שהיה כוחו של הרה"ק ר' ישע'לה גדול ועצום בנגלה ובנסתר, ואף בהשגות אלוקותו יתברך. פעמים נדירות אף שמעו זאת ממנו עצמו. אולם תכלית דיבוריו היו להחדיר את הידיעה החשובה מכל הידיעות, שהיא: לדעת את ה', לגלות את כבודו ואת כבוד בניו בעולם!

אגב, ידוע ששם הוי' במילוי יודי"ן עולה ע"ב כמנין חסד. כידוע שזה היה עיקר עניינו ועבודתו של הרבי, זה היה באמת ה'שם'

הקדוש שהוא הכיר היטב. זה היה הגילוי שהוא גילה בעולם, רוב טובו וחסדו של ה' יתברך אשר רחמיו על כל מעשיו. את זה הוא פעל על ידי שדאג למלאות יהודים כפשוטו שיהיו שבעים ושלא יחסר להם מאומה. כי על ידי זה מתגלה שם הוי'. ולא סתם שם הוי', אלא הוי' במילוי יודי"ן, אשר אז מתגלה טובו וחסדו בעולם.

הסוד של ר' ישעי'לה

בשבוע שעבר נגענו קצת בסוד הגדול של אותו צדיק שזכה שכל כך הרבה מופתים התגלגלו בחצרו בחייו, ואף כי אחרי מותו ביתר שאת וביתר עוז, כידוע שגדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם. השבוע בס"ד נמשיך ונרחיב בזה.

הנה ידוע שבדרך כלל לא היו רואים את הרה"ק ר' ישעי'לה עוסק בתורה בגלוי. מסתבר שהיה עושה זאת באישון ליל ואפילה באין רואים, אבל עכ"פ לא היו רואים אותו בעבודה זו. צריכים אנו אפוא להבין כיצד זכה למדרגות כה נשגבות ועליונות באופן שלא יתואר?

נשאל שאלה נוספת: כאשר נביט סביבנו נראה יהודים רבים שזוכים לשבת באוהלה של תורה יומם ולילה, בוקר צהרים וערב יושבים הם בכולל וממיתים עצמם על התורה הקדושה. למרות זאת עינינו הרואות שלא כולם זוכים למדרגות נשגבות שכאלו, וגם לא רחוק מהם. מדוע זה כך?

אין כוונתנו חלילה להמעט בערכם של לומדי התורה באשר הם!

בוודאי שמי שזכה למסור נפשו על התורה, מעלתו נוראה ועצומה ושכרו גדול ועצום! הכוונה לשאול שלכאורה היה מצופה לראות על אותו לומד תורה מדריגות יותר גדולות באתגליא בקדושה יתירה ומרובה.

לא יתכן אם כן לומר שזכה רבי ישעי'לה למה שזכה רק בזכות מעשי החסד שלו, כי הרי תלמוד תורה כנגד כולם, ואם לא כל לומדי התורה זוכים לכך בכח תורתם, הרי שלא מסתבר לומר שהוא זכה לכך בכח מעשי חסדיו.

אנו גם רואים הרבה אנשי חסד שעוסקים בגמילות חסדים כל ימיהם, ולא כולם זוכים לדרגות עילאיות שכאלו.

מה הוא אם כן סודו של רבי ישעי'לה? איככה זכה למדריגות נעלות שכאלו?

תן כבוד לבוראך!

בדברי חיים פרשת צו מובא מעשה מהמדרש, וכן איתא כעין זה במקומות נוספים בחז"ל, על אדם רשע שביקש לחטוא בעבירה חמורה, ובשעת מעשה אמרה לו אשה: תן כבוד לאדונך! ואכן אותו יהודי אזר עוז והתגבר לכבוד קונו ויוצרו. אומר על כך הדברי חיים (אשר בשבוע שעבר חל יו"ד דיליה) שאמנם עבר אותו יהודי על האיסור החמור של ייחוד, ולמרות זאת זכה לדרגה גבוהה של תשובה בקדושה עליונה בכח אותה התגברות.

[אגב אורחא יסופר כי מה שיש לנו דמות דיוקנו של רבי ישעי'לה זי"ע הרי זה קשור למרן הדברי חיים זי"ע. כי רבי ישעי'לה הקפיד כל ימיו שלא יעשו תמונות מדיוקן קדשו. אולם בשנה האחרונה לחייו התחדש הדבר שצריכים תמונה עבור הפספורט. ורבי ישעי'לה מסר את רצונו והקפדתו של ימיו שלא להצטלם, וצילמו ממנו תמונה מהצד. כל זה עשה כדי שיוכל להשתטח על הציון הקדוש של רבנו הדברי חיים זי"ע שהיה מרבותיו הקדושים].

מהמעשה הזה נמצאנו למדים שלא רק המעשה הוא העיקר, אלא נצרך דבר מה נוסף, הוא הלב של היהודי שניתן לה! מה הכוונה לב? לא מדובר רק על התרגשות והתעוררות, שגם זה טוב וראוי, אבל לא זה הוא העיקר. הנקודה של הצדיקים הייתה הלב הנקי לה! הידיעה שיש בורא שברא את כל העולם ואותי בתוכו. את כל זה הוא ברא כדי לגלות את כבודו בעולם! אין בעולם משהו אחר חוץ ממנו! כל המציאות שלי היא בסך הכל גילוי שלו!

את האמת הזו צריכים לגלות על ידי התורה. התורה מגלה לנו מה הוא רצון ה' ואיך הוא רוצה שנגלה אותו בעולם. זו תורה! ומי אשר ילמד בצורה שכזו, בוודא יזכה למדריגות עליונות. כי הלא מה הוא עניין המדרגות? לצדיקים אין ענין לזכות לגילויים נסתרים ודומיהם, אלא עניין המדריגות הוא שהם נכנסים לעולם אחר! לא עוד עולם חיצוני שרואה את עצמו כמציאות נפרדת חלילה. בעולם שהוא נפרד, אזי גם אם אדם מצליח לראות את העתידות, אין זו רוח הקודש, זו איננה רוח טהרה!

מה היא כן רוח הקודש? מהיכן בא הכח לשנות את הטבע? כאשר הצדיק רואה את העולם אך ורק כמציאות של גילוי כבוד ה', אזי אם מגיע אליו יהודי ששורים עליו דינים והוא נמצא בצרה ומצוקה, הצדיק מדריך אותו איך להתנהג ולהמתיק את הדינים. לפעמים

הוא פועל על ידי רוח הקודש ואמירת עתידות, ולפעמים בתפילות לשונות את הטבע. כי כאש מגיעים אל הצדיק משיגים שאין מציאות של טבע כלל! יש רק גילוי כבוד ה' על ידי כל דבר ודבר!

כאשר הצדיק מתפלל על יהודי, הוא לא רואה את זה כביטול תורה חלילה, אלא כגילוי רצון התורה. הרי זה כמו הדיין שיושב בבית הדין ומופיעים בפניו בעלי דין, זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי. הן יכול היה הדיין להתרעם עליהם, מה לכם מבזבזים את זמני בהבליכם?! לכו ללמוד! אבל באמת זה גופא לימוד התורה של הרב, לגלות מה הוא רצון ה' במקרה הזה. אדרבה כאשר תלמיד חכם יושב ועוסק בדיני ליבון בשבת, והנה מופיעה בפניו שאלה האם במקרה כזה מותר לנקות את הבגד או לא. התלמיד-חכם הזה הרי מרגיש איך שה' ניצב עליו ורואה את הלימוד שלו! כעין המסופר על הגאון רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל שתוך כדי לימודו בהלכות חגבים, הופיע לפניו חגב כדי שיוכל להתבונן בו וללמוד את הלכותיו.

זו היא הדרגה הגדולה ביותר של תורה, לראות את ה' יתברך מתוך מציאות העולם ממש! וכמו כן צדיקי אמת רואים כל יהודי שבא לבקש את עזרתם, כחלק מהתורה, נגלה או נסתר! כגון אם יש עיכוב בשידוכים, הוא רואה בכך חסרון ביחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, וכן בכל דבר מבני חיי ומזוני, הוא רואה את גילוי כבוד ה'. את זו לימדו אותנו הבעל שם טוב הקדוש ותלמידיו זי"ע.

מי שיזכה ללמוד תורה מתוך ההבנה והידיעה שמציאות ה' מתברר על ידי לימודו בקדושה ובטהרה, בוודאי יזכה לכל טוב!

כזו הייתה עבודתו של רבי ישעי'לה זי"ע, אמנם לא בצורה הרגילה של לימוד התורה בגלוי, אלא על ידי שדאג למילוי יודי"ן, למלאות את היהודים שיהיו מלאים וגדושים בכל טוב.

מי שמבין יודע שיהודי הוא גילוי של ה' יתברך, הא ותו לא מידי! ואם ה' יתברך בחר ביהודי לגלות על ידו את עצמו יתברך ולנפוח בו נשמה שהיא חלק אלוהי ממעל ממש, הרי שצריך לראות שהגילוי יהיה בשלימות, שלא יחסר לו כלום חלילה. כשם שבית המקדש צריך להיות כלול בהדרו ותפארתו בתכלית הנוי והיופי, וכן בית הכנסת צריך להיות יפה ומכובד, כך צריך גם היהודי, ואפילו גופו החיצוני, להיות בתכלית השלימות של בני חיי ומזוני, שהרי על ידו מתגלה מציאות ה' בעולם!

ידוע מה שהיה מרגלא בפומיה דרבי ישעי'לה, שכל הצדיקים עוסקים ברזין דרזין, ואילו אני עוסק ב'שובע ולא לרזון'. כמובן שאין לנו השגה בעומק כוונותיו, אבל בפשטות יש לומר שאמנם אמת היא שיש מעלה לגילוי סודות התורה, ובפרט בדרך העבודה כפי שגילה הבעל שם טוב הקדוש. אבל יש דבר שיותר גבוה מזה, והוא לדאוג לשובע של היהודי! כי כאשר יהודי ישיג את מציאות ה' מתוך הגשמיות שלו ובתוך כל ענייניו בבני חיי ומזוני והמסתעף, הרי זה הוא גילוי נפלא ביותר של מציאות ה' בעולם!

ידוע שהרה"ק ר' ישעי'לה אמר שאם ימשיכו לחלק ולהשפיע כבחיים חיותו, הרי שגם הוא ימשיך להשפיע ישועות ממכון שבתו השמים. כמובן שיש עניין לחלק ולתרום כפשוטו ממש לזכות הצדיק, וה' יעזור שבזכות הצדיק יהיה לכל אחד ואחד עשירות דקדושה כפשוטו ממש. אבל לעת עתה הרי לא לכל אחד יש את

האפשרות. בכל זאת כל אחד יכול בהחלט לחלק ולתרום. האחד יכול לחלק אוכל, ואילו רעהו יכול ללמוד עם בחור חלש יותר, או אפילו להעניק לחבר חיוך רחב מכל הלב!

העיקר הוא לזכור שלא המעשה בלבד הוא העניין, אלא צריך לעזור לשני מתוך הכוונה של הצדיקים. למה צריך לעזור לחבר? מאותה סיבה שאמרה האשה לאותו חוטא: "תן כבוד לבוראך!" כאשר הכוונה היא לתת כבוד לבורא, אזי גם מי שנמצא בשפל המדרגה, יכול לזכות בין רגע למדרגות עצומות של בעל תשובה גמור.

פוק חזי, הלא על פי הדרך הרגילה היה אותו חוטא צריך להתענות אין סוף תעניות, ולומר את כל ספר התהלים פעמים רבות מספור. איך הוא זכה אם כן ברגע אחד לכל המדריגות הנפלאות?

התשובה לכך היא, תן כבוד לבוראך! אל תחשוב על עצמך, תחשוב על כך שאתה רוצה לכבד את ה'!

אגב הסיבה לרוב הנפילות היא, שהיהודי חושב על עצמו, מה המצב שלי בעבודת ה'? האם יהיה לי גן עדן או לא? מן הסתם חברים שלי יזכו להרבה יותר ממני, הם הרי מבינים כל מילה בתוס', הם מתלהבים בתפילה ובשבת יותר ממני.

הדרך הזו אינה הדרך ישכון בה אור כי באמת יש אדם שזוכה לקבל יותר טעם בתורה ויש שמקבל פחות, אבל כל אלו אינם המודד האמתי בעבודת ה'! כל עניינה של תורת החסידות היא לומר לאדם, צא מעצמך! כל בריאתך אינה אלא כדי לגלות את מציאות ה' בעולם ותו לא! מתוך כוונה זו עליך לקיים את כל

התורה והמצוות! הלומד תורה לשמה מתוך כוונה זו, יזכה לדברים הרבה. אבל גם מי שמחלק אוכל ליהודים מתוך כוונה זו כי הם בנים של ה' והוא מתגלה דרך הגשמיות שלהם, גם הוא יכול לזכות למדרגות נשגבות ועליונות!

וידוע המסופר בגמרא שאלהו הנביא הלך בשוק והראה לריב"ל שני בדחנים שמשמחים את הבריות ואמר להם שהם בני העולם הבא. ואמנם כמה בדחני איכא בשוקא, אבל לא בטוח שכל הבדחנים הם אכן בני העולם הבא. בדחנים כאלו שמבינים שחתונה זהו זמן של יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, ומתוך כוונה זו הם עומדים ומשמחים, הם אלו שהם בני העולם הבא!

אמור מעתה כי אין העיקר הוא דווקא לעמוד ולחלק אוכל (מלבד העניין שיש בזה ביו"ד קדישא ולעת הצורך), וכן אין צריך דווקא לשמח בשמחת חתן וכלה, אלא לכל אחד יש את התפקיד שלו בעולם, יש שתפקידו למכור בחנות, או להיות מתווך. ראש כולל, שנורר או מנקה. כל אחד במקומו הוא, אין שום דבר שיכול למנוע ממנו להתקרב לה' בכל דבר ולגלות את מציאותו במקום בו הוא עומד. (אלא שקרבת ה' שבאה על ידי תורה ומצוות, היא דרגה גבוהה יותר כאשר מקיים בפירוש את רצון ה' באתגליא).

מה שמונע מאנשים להתקרב לה' הוא, המחשבה שאם לא זכיתי להיות שקוע בתורה כל היום, שוב אני פטור חלילה מקשר עם ה'.

את זה הגיע בעל ההילולא קדישא להעיר ולהאיר! כאשר נשאל אותו מי אתה, הוא יענה: "יש לי בית הארחה! בית מלון! על ידי זה

אני מברך את בני ישראל בכל טוב ואני מראה להם בזה איך שגם
הם בנים אהובים וקרובים למקום!

זכותו הגדולה של בעל ההילולא תעמוד לנו ולכל ישראל להאיר
באורו אשר ילך ויזרח בכל העולם כולו, ובזכותו יתברכו כל עם
ה' בבני חיי ומזוני רוויחי, לשובע ולא לרזון! לחיים ולא למוות!
ויאיר עלינו אורו הגדול שנשכיל להתקרב אל ה' על ידי הגשמיות
ולהאמין שגם שם נמצא איתנו ה' יתברך. ועל ידי שנרגיש זאת
בעניינים הגשמיים, נתחזק להתקרב גם בפשטות, על ידי התורה
והמצוות.

אורו הנפלא של בעל ההילולא

בחסד ה' עלי, האירו לי נקודות אלו בנסיעות לציון בעל ההילולא
בשנים האחרונות, עד לשנה זו כאשר נסעתי לציון הקדוש כשבוע
ימים לפני ההילולא.

בפרט האיר לי ה' את העניין זה במלוא האור והתוקף לפני מספר
שנים כאשר זכיתי לנסוע להילולא קדישא. הגענו להונגריה בבוקר
כאשר עוד היה היום גדול והיה די זמן להגיע מוקדם. אולם מחמת
כמה וכמה סיבות נמשך הזמן והגענו לקרעסטיר כחצי שעה לפני
השקיעה. ברגע הראשון רציתי לברוח לציון ולהספיק להשתטח
על הציון ביומא דהילולא. אבל אז האיר עלי אורו הנפלא של
הצדיק ועלתה בליבי מחשבה: רגע רגע, מה היה הרבי ר' ישע'לה

בעצמו אומר לי כעת הזאת? כמובן שהוא היה אומר לי את מה שהוא אמר לכל אורח, שב לאכול. אבל רבי! אני רוצה להיכנס להזכיר את עצמי לברכה וישועה! בכל זאת, דבר ראשון תשב לאכול, אחר כך נדבר.

אחרי שהאיר לי ה' כך, התיישבתי לאכול. מה אומר ומה אדבר! כזה טעם גן-עדן לא טעמתי מעודי! ב"ה האוכל גם היה טעים - תשובח"ח למנהלי ההכנסת-אורחים היקרים והנכבדים, אבל היה כאן משהו מעבר לכך. היה בו באוכל הזה טעם ערב של קרבת ה'! טעם של הכרה באמת מי הוא זה שמאכיל אותי, הלא הוא הקדוש ברוך הוא שדואג לי ולכל צרכי!

היה זה תענוג עילאי, בכל ברכה ואף בכל כף וכף שאכלתי, היה בה טעם של קרבת ה' נפלא!

אחרי סעודה שכזו הגיעה ההשתטחות הראויה והאמתית!

מוד ההשתטחות

האר"י ז"ל מגלה כוונות נוראות בעבודת ההשתטחות על קברי צדיקים. שהצדיק אין לו שום מציאות מלבד הדבקות בה', וכל רצונו ועסקו כל ימי חייו כל עוד נשמה באפו הוא, לגלות את מציאות ה'. בזה הוא עסוק כל חייו עד שהגוף נכנס לקבר והנשמה עולה למעלה. אבל צדיקים במיתתם קרויים חיים והם חפצים

להמשיך לעבוד את ה' ולגלות את מציאותו בעולם, אלא שהם כבר מוגבלים למה שהם עשו בימי חייהם.

אבל כאשר יהודי מגיע לפקוד את ציונו של הצדיק ומצייר לנגד עיניו את מה שהיה הצדיק פועל בחיים חיותו, ומשתוקק להידבק בנשמתו ובדרכיו, על ידי ההשתוקקות הזו יורדת נשמת הצדיק ומתלבשת באותו יהודי שכביכול נעשה אחד עם נשמת הצדיק, ופתאום מרגיש היהודי התעוררות ובושה נפלאה, והוא מקבל על עצמו להיות טוב יותר, ושופך את ליבו לפני ה' שיזכה ללכת בדרכיו של הצדיק.

נמצא שכביכול הוא והצדיק נעשים אחד ושניהם יחד מתפללים לה' ומעוררים רחמים. דבר זה גורם נחת רוח גדולה לנשמת הצדיק שבזכות אותו יהודי שפוקד את ציונו, הוא יכול להמשיך לעבוד את ה' ולגלות את מציאותו בעולם. ועיקר העניין הזה נעשה על ידי ההליכה בדרכי הצדיק על ידי הלימוד בספריו הקדושים.

כאשר אנו עוסקים בעניינו של הצדיק רבי ישע'לה זי"ע, הרי שההשגה העיקרית שהוא גילה בעולם היא, שיהודי לא ישאר רעב חלילה. ועל ידי זה הוא הראה לעולם כולו מה הוא יהודי וכמה גדול הערך של צרכיו הגשמיים!

עד כדי כך הגיעו הדברים שפעם אחת מכר רבי ישע'לה את כל העולם-הבא שלו כדי שליהודים יהיה תפוחי אדמה לחג הפסח! לא היה זה דבר של מה בכך, אלא זהו כל עניינו של האי צדיק!

לזוטר על העולם הבא

בשביל להאיר ליהודי את ערכו

זה עתה נפרדנו מחג הפסח. בסעודת הבעל שם טוב שנערכת בערב של יום שביעי של פסח (ונקראת גם בשם סעודת משיח), נהוג לספר את סיפור הצלתו של הבעש"ט ונסיעתו לארץ הקודש. לא נאריך כאן בכל פרטי הסיפור, אולם פרט אחד הנוגע לענייננו, שכאשר היה הבעש"ט באיסטנבול, לא היה בידו מאומה עבור הוצאות הפסח. והיה שם יהודי מברלין (שם היו יהודים שהתרחקו מאוד מתורה ויראת שמים בהשפעת ההשכלה והמודרניזציה שהייתה שם כידוע) שלא היו לו ילדים.

אותו יהודי נסע למעז'בוז להזכיר עצמו בפני הבעש"ט, וכאשר שמע שהבעש"ט נסע ארצה, נסע בעקבותיו עד שהשיגו חונה באיסטנבול. היהודי הזה נתן לבעש"ט את כל צרכי החג בהרחבה גדולה ובעד זה הבטיחו הבעש"ט שיפקד בזרע של קיימא. אחרי שבירך את היהודי שמע הבעש"ט בת-קול שמכריזה כי הוא איבד בכך את העולם-הבא שלו, כי על פי דרך הטבע לא היה שייך שהם ייפקדו, ובהבטחתו הוא שידד את מערכות הטבע. לשמע הדברים שמח הבעש"ט ואמר, מעתה אעבוד את ה' לשמו בלבד בלי לקוות לשום שכר! וכאשר אמר כן, שמע בת-קול שהחזירו לו הכל.

הרה"ק מקאמרנא זי"ע אמר שבאותה עת התגלה אל הבעש"ט אחיה השילוני וגילה לו שכעת הזאת הוא זכה לדרגתו האמתית! הוי אומר שכל מה שאנחנו יודעים על מדרגותיו הנוראות והנפלאות

של הבעל שם טוב הקדוש, הוא זכה להם על ידי שקיבל על עצמו לעבוד בלי לקבל שכר בעולם הבא!

ויש לבאר שהוא זכה לכך דווקא על ידי מה שהוא הבטיח ילדים לאותם חשוכי בנים, כי זה הוא חלק עיקרי ביותר בגילוי דרך הבעל שם טוב, לגלות איך שכל יהודי ויהודי יכול לזכות להבין כי הוא בן של ה'!

וגם אם יש יהודי שעל פי דרך הטבע לא שייך שהוא יזכה לדעת שהוא בן של ה', הרי בכח הבעש"ט הקדוש יכול גם הוא לזכות לכך. לבעל שם טוב היה שווה לוותר על כל העוה"ב שלו עבור יהודי פשוט מברלין, כי לא מדובר כאן בעניין אישי ופרטי שלי, אלא מדובר כאן בגילוי מציאות ה' אשר כל יהודי מחוייב בכך ואין יהודי שיכול להיפטר מזה. והיות ורק היהודי יכול לגלות את זה בעולם, לכן אסור לוותר על אף יהודי, גם אם הוא במצב ובמקום הרחוק ביותר.

בכל מקום יש ניצוץ אלוקי שמחיה אותו, ואמנם היהודי מחוייב להישמר שלא להיגרר אחרי התאוות באכילה ושתיה יתירה, אבל כאשר כבר כן נמצאים במקומות האלו, צריכים להכיר באמת ה' גם שם. אבל כל עוד שלא השיג את האמת הזאת, הרי שהוא טרם הגיע לנקודת הבעל שם טוב.

צדיקים אמרו שאור הבעש"ט הוא אורו של משיח, וכן אמר המשיח לבעל שם טוב, כי ביאתו תהיה 'כשיפוצו מעיינותיך חוצה', כאשר כל עם ישראל יכירו וידעו את ההכרה וההשגה של הבעש"ט.

והנקודה המרכזית היא שאנחנו עמו ישראל יש בנו חלק אלוהי ממעל ממש, וכי ה' יתברך בחר בגוף ובגשמיות שלנו לשרות

ולהתגלות על ידם, וכי שווה לוותר על כל העולם הבא בשביל זה!
זכות הצדיקים יעמוד לנו שנזכה לבני חיי ומזוני כפשוטו, וביתר
שאת כפי הבנת הצדיק בדברים הללו!

דיבורים אלו הינם ההכנה הטובה ביותר לקידוש, להבין שרק
אנחנו יכולים להעיד עדות אמתית על יחודו יתברך!

וכן נבין בכך את נצחיות הפרשה, עד כמה גדול וחמור הוא פגם
הלשון, כי כאשר מדברים רע על יהודי, הרי זו כפירה מוחלטת
בגילוי של ה' שמתגלה בכל יהודי! ואמנם צריך לדעת להבחין בין
טוב לרע, אבל בשביל זה יש הלכות מפורטות איך, כמה ומתי.

בדברים אלו גם מונח העניין של סיפורי מעשיות. חלק גדול
מדברים אלו זכיתי לומר בשיעורי צפרא דשבתא בספה"ק סיפורי
מעשיות, אשר גם הוא כידוע מסוגל לבנים ולעשירות כמו שאמר
המחבר הקדוש.

וכתבנו בשבוע שעבר שזהו תוכן המעשה שאנו עוסקים בו כעת,
שיש בעולם אפיקורסות גדולה שמכחישה את כל זאת וצריכים
שמירה גדולה לברוח ממנה. ועיי"ש איך שהחכם ברח למדבר עם
בני משפחתו על ידי שמות הקודש. ואין זה מוכרח להיות בשמות
הוי' וכיו"ב, אלא על ידי שמות ההכרה בה'. ובאמת הלא כל התורה
כולה שמותיו של הקב"ה היא. וכן איתא בספה"ק 'הקורא בתורה'
היינו שעל ידי התורה קוראים כביכול לקב"ה, כי היא שמותיו.

וכאשר יהודי לומד תורה באופן כזה ובאמונה שעל ידי התורה אני קורא לו ממש, זוכה ונעשית לו קפיצת הדרך רוחנית והוא יוצא באחת ממקומו הגשמי, ונכנס למקום אחר, נעלה ורוחני של קרבת ה'. זוהי הדרך להינצל מפגע הזמן, אבל אם זה נעשה בלי קשר עם ה', הרי שהקליפות יתגברו חלילה, לכן מוכרחים להשתמש בשמות הקדושים, הן בלימוד התורה הקדושה, והן השמות במילוי יודין כאשר גילה בעל ההילולא קדישא!

זכותו יגן עלינו
ועל כל ישראל אמן!

